

SYND, SONING OG FØLGER DERAU (1959)

BIBELKURS av Adolf Bjerkreim, lydopptak på "sunneord. no".

1.TIME

Bønn....

De to begrepene synd og soning, er to av Bibelens hovedsannheter. De utgjør noe av det mest sentrale i sann bibelsk kristendom. Men SYND er ikke noe gledesemne. Ingen kan si noe om synd som kan skape god stemning og gode følelser, tvert i mot.

Ingen time i dette kurset er fullstendig, timene bygger på hverandre. Med dette legger vi en viss bakgrunn for den frelsende sannhet som vi tar opp til slutt.

Å tale om synd er ikke populært. Det har det aldri vært, og aller minst i den tid vi lever i nå. For det moderne mennesket av i dag er synd et gammelt teologisk dogme som vi skulle ha ansett oss ferdig med! I skole og hjem skal det helst snakkes minst mulig om synd. For det å snakke om synd skaper skyldfølelse, og den skaper igjen komplekser. Og det er en forferdelig ting, det skaper angst, frykt og redsel for Gud, for døden og for evigheten. Og en slik redsel og angst fører med seg det de kaller hemninger, noe som holder et menneske IGJEN! Slik at de ikke KAN og ikke TØR leve FRITT! For ingen kan tro det Bibelen har sagt om synd, dom, død og evighet, og samtidig NYTE et liv i synd! Det er en umulighet. For det er nettopp å nyte et liv i synd i denne verden et menneske vil! Jeg snakker nå om et naturlig (ikke frelst) menneske. Og derfor roper man: Bort med snakket om synd, om dom og straff, om fortapelse og evighet, og alt det her. Så kan vi leve akkurat som det smaker oss best, uten å frykte for og regne med at det skal ha noen konsekvenser. Men på tross av at innstillingene hos menneskene er slik, så har vi Guds rette ord for at nettopp sannheten om synd skal forkynnes.

Jeg vil minne om Jesaja 58, 1: *"Rop av strupen, spar ikke, oppløft din røst som en basun, og forkynn mitt folk dets overtredelse, og Jakobs hus dets synder."*

Når vi nå tar for oss sannheten om synd, så står vi på Guds ord grunn. Derfor snakker jeg om det med all frimodighet.

Men nå kommer jeg ikke til å snakke om synd med tanke på at dere som hører meg her er ufrelste mennesker, at dere er syndere i den forstand at dere ikke hører Gud til. Hvis dere var en slik forsamling måtte jeg framstille det hele på en helt annen måte.

Men nå vil jeg snakke om synd slik at dere kan få et klarere og dypere syn på, eller et klarere begrep om, selve frelsen fra synd.

Vi skal først se at synd er en KJENNSGJERNING. Den lar seg ikke bortforklare. Man kan ønske det, og det gjøres forsøk på det, men den kan ikke bortforklares.

Rom. 5, 12-14:

"Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ETT menneske (ikke ved et menneske, men ved ETT ENESTE menneske) og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi

de syndet alle --

for vel var det synd i verden før loven kom, men der det ikke er noen lov, blir synden ikke tilregnet. Likevel hersket døden fra Adam til Moses, også over dem som ikke hadde syndet ved et lovbrudd, slik som Adam - han som er et forbilde på den (Kristus) som skulle komme."

Vi kan ikke komme inn på alt som er sagt i disse versene. Men vi skal for det første legge merke til på HVILKEN MÅTE synden kom inn i verden. Den kom inn ved ETT menneske! Bibelen sier at det ene mennesket var den første Adam. Eller jeg burde heller kanskje ha sagt: Det mennesket VAR en adam. Jeg pleier å si det slik, at jeg som står her nå og snakker til dere, jeg er et menneske. Det er det vel ingen av dere som betviler. MEN: jeg er ingen adam. Den finnes foreldre som har kalt en av sønnene sine for Adam, det er fristende så si: Herre, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør. Man kan kalle en gutt for Adam, men han er det ikke, og han kan ikke være det. For etter Guds ord er en adam en persom I HVEM ANDRE MENNESKER ER TIL FOR GUD. Når jeg står her, så står her bare en mann. Og når Gud ser på meg her, så ser han ikke flere, det er bare en. Men var jeg en Adam, så såg Gud en HEL SLEKT i meg, en hel slekt som jeg representerte overfor ham. Adam er en stamfar. Når det ene mennesket, stamfaren, slektsopphavet, når han syndet og falt, så sier Bibelen: "de syndet ALLE. Hans synd ble alles synd." Og det først og fremst med hensyn til NATUREN (ikke den synd vi personlig har begått, men hvor vår natur ER), til sitt vesen. De ble NØYAKTIG som han. Det står i 1. Kor. 15, 48-49:

"Som den jordiske (den første Adam) var, slik ER også de jordiske. Og likesom vi har båret bilde av den jordiske, så skal vi også bære bilde av den himmelske."

I Jobs bok, kap 14, vers 4: *"Kunne det bare komme en ren av en uren! Ikke en!"*

Var stamfaren uren, en ond syndig natur, så kan det av ham og fra ham UMULIG komme en som er ren og uten synd. De er lik ham. Her skal vi huske på at Adam avlet ingen barn før han syndet og falt. Det vil si at hver eneste er født av et urent fallent menneske, og er født UTENFOR samfunnet med Herren. Derfor må alle si som David sa, i Salme 51 vers 7:

"Se, jeg er FØDT i misgjerning (synd)..." Det har aldri foregått en fødsel av en som var ren. Og av en uren kan der ikke komme en som er ren! Noe slikt kan ALDRI skje! Det sier Guds ord. Og følgene av det som vi leste i disse versene, er at SYNDEN og DØDEN trengte gjennom til ALLE...og BEVISET for at SYNDEN ...det er ALLES del...og at ALLE har syndet...om de ikke har syndet på nøyaktig på samme måten som det første mennesket, så har alle syndet. BEVISET for det er at DØDEN har trengt igjennom til alle, så alle må dø, der er ingen vei utenom. Og det er sant i mer enn på en måte. Det er sant rent fysisk, at den LEGEMLIGE død kom ved synden og har trengt gjennom til alle mennesker. INGEN kan holdes tilbake fra døden. Det vet alle. Men det er enda mer sant i ÅNDELIG henseende. Og der betyr døden ADSKILLELSE fra Gud. I Jesaja 52, vers 2 (dette er feil skriftsted) : *"Deres misgjerninger har gjort skilsmisse mellom dere og deres Gud."* Den, og intet annet! Synden har gjort skilsmisse.

Vi leser i begynnelsen av 14. vers i Rom. 5: *"Likevel (til tross for at det var synd i verden før loven, men synden tilregnes ikke hvor der ikke er noen lov) hersket døden fra Adam til Moses, også over dem som ikke hadde syndet ved et lovbrudd (i likhet med Adams overtredelse), slik som Adam - han som er forbilde på han som skulle komme."*

Det er altså ikke overtredelse av BUDENE og av LOVEN som gjør at et menneske dør. For døden hersket også over de som syndet FØR Sinai (der Moses og jødene fikk loven), før noe bud var skrevet! Der var synd i verden, men der var ingen overtredelse. Overtredelse kan der bare bli når der er nedlagt et påbud. Trakk opp en strek...så langt, ikke lenger! Så kommer der en mann til streken, ignorerer den og stiger

over og følger sin egen interesse. Da er han en overtreder.

Men så står der i begynnelsen av vers 17: "For om døden kom til å herske ved den ene, fordi denne ene falt..."

Og i 1.Kor. 15, 22 står det at "*alle DØR i Adam..*" Så derfra, fra hans fall og hans synd, skriver HELE ELENDIGHETEN seg! Alt som kommer inn under begrepet synd, og alt som kommer under begrepet FØLGENE av synd. Det skriver seg fra den første Adam.

Ethvert menneske, og nå tenker jeg først og fremst på den fysiske siden av saken, ethvert menneske er født med DØSSPIREN i seg! Et menneske holder i virkleigheten på å dø fra den første dag han har begynt å puste i denne verden. Det er bare prosessen, utviklingen av det som er forskjellig for de forskjellige. Noen knekker sammen straks, for andre går det et langt liv, og så er det slutt. Men vi er født inn i verden med den spiren i oss. Bibelen sier utrykkelig at LIVET det er i blodet (skal vi se på i en annen time). Hvis du tapper BLODET av et menneske så ligger det der dødt. Livet er der, men du kan ikke ta det i hånden og se det og si: her er livet. Det var som en lege sa i samtale med en annen troende:

-Tror du virkelig på sjelen? At vi har en udødelig sjel?

-Selvsagt, svarte den troende.

-Har du sett en sjel? spurte legen.

-Nei, svarte den troende.

-Ikke jeg heller, svarte legen, jeg har skåret opp alle deler av menneskene, mange mennesker, og funnet mye rart, men jeg har aldri funnet noe sjel!

-Nei, det tror jeg nok du aldri har funnet. Men tror du at du har LIV?

-Selvsagt, svarte legen.

-Har de andre pasientene dine hatt liv?

-Ja, naturligvis, svarte legen igjen.

-Og du skar dem opp?

-Ja, svarte legen.

-Ja, da fant du vel livet, hvor satt det? spurte den troende. Kunne du ta det i hånden og se på det?

-Nei.....

Altså er der noe som du ikke kan se! Selv om du skjærer et menneske opp. Slik er livet, min venn, det er der, men du kan ikke se det. Men tar du BLODET fra et menneske, så er kroppen død!

Men, godt folk, hvis nå DØDEN kan HERSKE over livet, og bringe et menneske, om det er aldri så sprekt og sunt, inn i døden, så må det være en årsak til det. Og ÅRSAKEN til det er ingen annen, og kan ikke være noen annen, ifølge Guds ord, at selve blodet er urent!

Vi leser i Apgj. 17, 26 at "Gud lot alle folkeslag av ETT blod bo over hele jorden .." Enten du åpner årene på en svart hedning eller på en hvit europeer, så er det NØYAKTIG det samme blod! Og følgelig er ALLE Adams barn i denne verden, lagt inn under døden. Hedningen må dø, indianeren må dø, og nordmannen må dø. Der er bare ett menneske som har lukket sine øyne i døden UTEN at døden kunne herske over ham. For det at døden hersker over et menneske er ikke bare at pusten stopper en dag, og at livet ebber ut, det går litt lenger enn det.

Vi skal lese Salme 16, 10: "*For du skal ikke overlate min sjel til dødsriket. Du skal ikke la din hellige se forråtnelse.*"

Videre leser vi i Apgj. 2, 31: "*så var det Messias oppstandelse han forutså og talte om, da han sa at hans*

sjel ikke ble overlatt i dødsriket (han kom til dødsriket, men han ble ikke OVERLATT til dødsriket!), og ei heller så hans kjød tilintetgjørelse." Her er det tale om Jesu Kristi død, hans begravelse, og at hans legeme ikke så forråtnelse. Døden hadde ikke noen makt over ham! Det er gitt en forklaring, han satte selv livet til. Ingen tar livet fra meg, men jeg setter det til av meg selv!

Noen preker om Kristi lidelse og død på en slik måte at jeg nesten blir syk av å høre det. Jeg får inntrykk av at de tenker seg at Jesus ble så UTMATTET av alle lidelsene, i Getsemane, på Golgata, at til slutt greide han ikke mer. De mener han simpelthen åndet ut av utmattelse. Slik kan de fremstille sannheten, nei...ikke sannheten...men slik kan de fremstille Jesu død så gripende at endog folk sitter og gråter og tror de har hørt evangeliet. Så er det simpelthen løgn! Nei, sannheten er at de FORSØKTE gang på gang å ta hans liv, men de kunne ikke ta det, for hans time var ikke kommet! Og når hans time var kommet, det sa han selv, så forsøkte de å GI ham livet (svampen med edikk) enda noen døgn, men det gikk ikke. De hadde gjort mange forsøk på å ta ham, men han vek unna. Før påsken hadde de avtalt med Judas, han som var en djevel, at han skulle forråde ham. Men Det Høye Råd ba Judas ikke forta seg noe i høytiden, for da var det samlet folk fra hele landet i Jerusalem. For Jesus hadde tilhengere over alt, og skulle de ta ham i påskehøytiden kunne det bli oppstyr blandt folket. Så Judas ble bedt om å vente med å forråde Jesus til ETTER påsken. Men da Jesus visste at hans time var kommet så ba han om at det måtte gjøres i stand til påskelammet og nattverden. Under påskemåltidet sa Jesus at en av apostlene skulle forråde ham, det var han som Jesus ga kjøttstykket til, det var Judas. Og Jesus sa til ham: "Og det du gjør, gjort det SNART!" Og STRAKS reiste Judas seg og gikk ut. Han hadde selvfølgelig ikke på forhånd tenkt å forlate det måltidet før dette skjedde. Han hadde tenkt å gjøre som Det Høye Råd sa, å vente til ETTER påsken, men nå tok himmelen kommando! Straks gikk Judas til prestene, og i Getsemane tok de Jesus. Og de som hadde bestemt at Jesus skulle få leve til over påsken, de fikk se ham henge på et kors på beredelsesdagen. Ingen kunne bestemme overs Jesus sitt liv. Etter 6 timer på korset sa Jesus: "*Fader, i dine hender overgir JEG min Ånd.*", og han oppga sin Ånd. Mine venner, når det gjelder min og din bortgang i denne verden, så får vi vente til Gud griper inn og tar vår Ånd. For Jesus var det hans egen bevisste og selvvalgte handling. Han satte selv sitt liv til i døden. Da det led mot kvelden, mot klokken 18, på langfredag, så sa Det Høye Råd at dette går ikke an...det er i strid mot Mose lov, vi gjør oss selv urene hvis vi lar Jesus henge på korset til påsken begynner. Så de måtte skynde seg å få Jesus og de to andre i graven FØR klokken er 18.00. Så sendte de ut noen stridsmenn for å ordne dette. Den romerske historien fortelle at korsfestede personer kunne henge på korset i opp til tre døgn før de døde. Så de regnet ikke med at noen av dem var døde. Men nå måtte de i graven før påsken sette inn! Så fikk stridsmennene med seg noen klubber til å knuse bena til de som hang på korset, deretter skulle de slenge dem utenfor bymuren, i Gehennas (?) dal. Skulle de da ikke være helt døde der, så kunne de i alle fall ikke komme seg derifra med knuste føtter. Slik skulle Det Høye Råd gardere seg. De knuste føttene til de to røverene som levde og hang sammen med Jesus. Da de kom til Jesus skulle de knuse føttene hans også. Men det var bare det at Det Høye Råd...det er ikke det samme som Guds Råd...de hadde ikke mere de skulle si! De fikk ikke røre ved ham mer! Gud handlet med ham. Da de kom til Jesus syntes de det var merkelig, han så ut til å være død! De andre levde, og Jesus skulle da enda leve et par døgn. Merkelig! Men en soldat stakk et spyd i brystet til Jesus. Dette hadde ikke Det Høye Råd gitt befaling om. De gjennombåret hans hjerte. Dette innfallet fikk soldaten fra Gud, uten selv å vite det, for at det ord skulle oppfylles: "*De skal se hen til ham som de har gjennomstunget.*" Og for at det ord skal oppfylles, 2. Mos. 12, (som er sagt om påskelammet): "*Intet ben skal knuses på ham.*"

Så la de merke til at det fløt ut blod og vann. Så kom Josef og ville legge Jesus i en grav. Men landshøvdingen var usikker på om Jesus var død. Jo, han er død, svarte Josef. Da står det at "han (landshøvdingen) UNDRET seg over at han allerede skulle være død." Så måtte landbyhøvdingen høre med soldatene. Jo, de fortalte at det kom blod og vann ut av Jesus. Og da han hørte DETTE, sa landsbyhøvdingen: Værsegod, ta ham.

Hva var det denne opplysningen fortalte ham? Det at det fløt ut blod og vann. Ganske enkelt det at DØDEN var inntrådt. Da skilles blod og vann. Han satte sitt liv til av seg selv på et tidspunkt som denne verden ikke hadde noe med.

Så ble Jesus lagt i en grav, forseglet med det romerske segl, så Gud nåde den som brøt det! I tillegg soldatvakt til å passe på, nå måtte de gardere seg. Men da de kom for å salve Jesus fant de ham ikke. Men der satt to representanter fra Herligheten som sa: Han er ikke her! Han er oppstanden! Da var seglet brutt og stenen veltet vekk, og enhver kunne se at graven var tom. Gud hadde reist ham opp til sin Herlighet. Og hans legeme såg ikke forråtnelse! Det var like sunt, like friskt. Da Lasarus kom ut av graven, han hadde ligget 3-4 døgn, var det en sterk stank av ham. Men det var ingen stank av Kristi legeme. For det legemet og det blodet var RENT! Det var ikke syndig blod. For vi leser i Hebr. 9, 5 (feil skriftsted) at "*Gud LAGET ham et legeme.*" Han ble ikke unnfanget, som alle de andre. Maria visste ikke av mann, og LIKEVEL ble der til et legeme i hennes liv. Men det var LAGET av Gud. Om DET hadde engelen sagt til Maria:

"DET (ikke DEN!) hellige som fødes av deg, skal kalles Guds Sønn." Så han hadde ikke sitt blod fra en far som alle de andre har! Et hønseegg som ikke er befruktet er uten blod. Men i samme øyeblikk det befruktet så er blodet der. Gud laget et hellig, uskuldig, rent legeme i Marias liv. Som sådan levde han i verden, som sådan døde han, som sådan ble han lagt i graven...og døden kunne ikke seire over det livet. Det hadde INGEN forbindelse med Adams syndige slekt! For døden hersket ikke over ham.

Dette var litt om hvordan synden kom inn i verden, ved ETT menneske, en stamfar...og at HANS natur og hans urenheter er HELE slektens urenheter!

Jeg har opplevd å møtt mennesker som har opplevd en gjennomrenselse, en gjennomhelligelse ved en åndsåp, slik at de er syndfrie! Den gamle Adam han er sprengt i luften og ryddet ut, så de har ikke mer besvær med ham! Jeg har truffet mange av dem. De er svært stae. Jeg sa en gang til en av dem: Nå håper jeg at jeg lever litt lenger enn du. Gjør jeg det vil jeg komme i begravelsen. Så vil jeg gå nær kisten og lukte. Hvis ditt legeme da stinker, så gikk du i døden med et syndig legeme og et urent adamsk blod. Er du syndfri, så vil døden ikke kunne herske over deg! Da blir det ingen forråtnelse og ingen likstank. Men mannen lever enda, så jeg har ikke fått vært i begravelsen og sett hvordan det går. Men jeg behøver ikke gå! For jeg vet resultatet! For han lot alle mennesker få ETT blod bo på den ganske jord!

Det var bare en som var ren, og som kunne bringe noe nytt inn i denne verden.

Bønn.....